

DODATEK k seniorátnímu listu 28. 9. 24

Milí bratři a sestry,

děkuji za Vám za Vaše odpovědi na *seniorátní list ke svátku sv. Václava 28. září 2024*. Někteří reagovali vstřícně, jiní žádali o *vysvětlení*, br. prof. Jaroslav Vokoun, náš kolega z Merklína, oponoval tomu, co jsem napsal. Ty i ony reakce měly smysl. Zde tedy, prosím, ještě dodatek.

Uvedením našich předků ve víře v prvním tisíciletí jsem chtěl upozornit na to, že naše víra nepochází ani z 16., ani z 20. století, ale má za sebou úctyhodnou tradici. K prvnímu tisíciletí se i reformátoři vztahovali jako k období, na které můžeme tvůrčím způsobem navazovat. Tradice v tom nejvlastnějším slova smyslu je totiž živé předávání víry. Jak to napsal americký teolog slovenského původu Jaroslav Pelikan (1923-2006): „Tradice je živá víra mrtvých, kdežto tradicionalismus mrtvá víra živých.“

Čili tradice je stará i nová, k její podstatě patří přejímání a předávání. Je živoucí, žitá a život probouzející, neboť není myslitelná bez Ducha Stvořitele, který působí, že církev zůstává živým organismem. I proto je nesnadné, když v naší Českobratrské církvi musíme čelit tendencím, které se vědomě odkloňují od této vitální kontinuity a vůbec od biblického učení o člověku. A to tím spíše, že ono „přesměrování“ se nerodí z nějakého duchovního zápasu, ale spíše z potřeby se srovnat se společenskými trendy, nerozlišeně se ztotožnit s určitým typem solidarity a rovnostářství – bez domýšlení důsledků. Víckrát jsem na to při různých příležitostech poukazoval. *Aniž bych však hodlal jakkoli podcenit pastorační péči o ty, kdo se do církevního pojetí manželství nevejdou.*

Co jsem však především chtěl v onom listu říct, je, že bychom tuto realitu měli vzít vážně. Drtivá většina synodu (opakovaně) přehlasovala naše konventuální návrhy/názory. Nemluvě o jiných grémiích. Takové rozložení sil arci nějakou dobu potrvá, než nastanou nové okolnosti, které donutí lidi v naší církvi znovu celou věc promyslet. „Složením zbraní“ jsem měl na mysli, abychom v tuto chvíli nebojovali prostřednictvím těchto církevně-právních procedur, ale spíše duchovně. Jistě nechceme vést ve svých intencích „kulturní války“, jenže moc záleží i na způsobech, jak se k otázkám vztahujeme. A tady víc než o nové návrhy na konvent/synod či o bojkot toho či onoho církevního jednání, anebo o přestřelky na sociálních sítích bych v této nové fázi raději požádal o duchovní zápas: o modlitbu, půst, o misi, o kázání Božího Slova, o nové zaujetí Biblí, o budování bratrského společenství, zkrátka o vytváření autentické alternativy vůči většinovému proudu v ČCE. O duchovně plodnou opozici.

Snad je nyní třeba změna způsobu, jak se zastávat toho, co považujeme za pravdivé. Dnes už víme, jaká situace v ČCE je. Proto jsem napsal: kdo to není schopen ustát, bude snad pro něj lepší, aby hledal nějaké jiné denominační zastřešení. Budeme jeho rozhodnutí respektovat. Ale ten, kdo pochopí své začlenění do ČCE – navzdory tomu, že je v menšině – *jako své poslání před Bohem*, bude pro nás požehnáním. Právě takové hloučky věřících mohou být oním kvasem či solí,

a to nejen v širší pospolitosti ČCE, ale i v ekumenickém kontextu.

Vždyť situace menšinovosti je v celých dějinách církve, ano už i v dějinách Izraele, spíše normou než výjimkou. Boží lid ve Starém zákoně všelijak odpadal, ale „tiší v zemi“ zůstávali Pánu Bohu věrní.

To neznamená, že oni tiší musí být lidé morálně neprůstřelní. Nikdo takový není. Já rozhodně ne. Všichni máme máslo na hlavě. Ale pokud jde o víru, tak se k těmto „tichým k zemi“ pokorně hlásím. *Nedůvěřuji změnám, které jsou vnucovány křesťanským společenstvím, aby pod rouškou humanity rozklížily naše pojetí víry.* Věřím to, co generace před námi, a modlím se: Pane, spomoz mé nedověře. Víra má být zajisté živá a má se konfrontovat s různými trendy své doby. Ale kritéria pro tuto konfrontaci si musíme stanovit sami, ty nám nemůže nikdo nadiktovat zvenčí. I dnes zápasíme o svrchovanost víry.

Děkuji za společenství západočeského seniorátu, za projevy podpory, za Vaše modlitby, za osobní přátelství, za ochotu ke sdílení i společnému hledání. Moc děkuji i bratru Jaroslavovi za jeho list, protože bylo třeba věci do-vysvětlit. Ano, děkuji i za kritiku. Ta vypovídá o tom, že nám na společné věci záleží.

S přáním Božího požehnání a srdečným pozdravem Váš

Martin T. Zikmund

evangelický farář v Karlových Varech a Chodově

senior západočeského seniorátu ČCE

30. září 2024 v Karlových Varech